

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 267/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 20 września 2023 roku, sygn. akt II K 21/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońcy oskarżonego			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	Ł. Ł.	Pozostaje osobą nie karaną	Karta karna	
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Karta karna	Dokumenty sporządzone przez uprawniony organ, nie kwestionowane przez strony	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi Sądu I instancji</p> <p>Rażącą niewspółmierność kary 10 lat pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>wymierzonej Ł. Ł. w związku ze skazaniem go za popełnienie czynu z art. 148 § 1 k.k, której to wymiar nie uwzględnia w wystarczającym stopniu wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w konsekwencji wymierzona oskarżonemu kara nie oddaje stopnia winy Ł. Ł. oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wynikających z okoliczności w jakich doszło do jego popełnienia, postawy oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego oraz I instancyjnego, a także braku jego wcześniejszej karalności.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i</p>				

stosownie do treści tak art. 7 k.p.k., jak i mając na względzie treść art. 410 k.p.k. dokonał kompleksowej i pełnej oceny zgromadzonych dowodów i mając na względzie wszystkie wynikające z nich okoliczności w tym i fakt, że zanim doszło do zdarzenia będącego przedmiotem osądu doszło do konfliktu pomiędzy pokrzywdzonym, a oskarżonym i pokrzywdzony nie pozostawał w nim bierny, bo uderzył oskarżonego w twarz co spowodowało, że z nosa poleciała mu krew. Ta okoliczność nie podważała ani zasadności uznania, że oskarżony jest sprawcą czynu z art. 148 § 1 k.k., jego działanie było umyślne, choć było podjęte z zamiarem ewentualnym, ani też nie dawała podstaw do uznania, że oskarżony działał w warunkach obrony. Stopień winy oskarżonego został przez Sąd I instancji ustalony w sposób właściwy i bez wątplenia nie było podstaw do łagodzenia wymiaru kary zasadniczej z tego tytułu. W

konsekwencji ani
ta okoliczność, ani
fakt niekaralności
oskarżonego czy
wreszcie jego
postawa procesowa
nie mogły wpłynąć
w większym zakresie
na wymiar kary
pozbawienia
wolności orzeczonej
względem
oskarżonego. Były
przedmiotem
dostatecznej uwagi
Sądu I instancji.
Trafnie też
doprowadziły ów
Sąd nie tylko
do uznania, że
stanowisko
oskarżonego, że
jest odpowiedzialny
jedynie za
spowodowanie
śmierci
pokrzywdzonego,
jest błędne, a
oskarżony
zrealizował swoim
zachowaniem
znamiona
przestępstwa
zabójstwa.
Początkowa faza
zdarzenia i
wynikające z niej
zagrożenie dla
oskarżonego zostało
przez niego
zażegnane już
poprzez
odepchnięcie
pokrzywdzonego. Co
istotne oskarżony
nie powziął refleksji
na miejscu
zdarzenia, nie
dostrzegając potrzeby
udzielenia

pokrzywdzonemu pomocy, a jego jedynym zainteresowaniem pozostało nabycie alkoholu. To, że oskarżony nie negował samego faktu, że to na skutek jego zachowania M. S. poniósł śmierć, biorąc pod uwagę okoliczności ujawnienia przestępstwa, nie może być zaś okolicznością, która winna być poczytana na korzyść oskarżonego.

Z tej też racji nie było podstaw by wskazane w apelacji okoliczności uwzględnić tak przy ustaleniach co do sprawstwa i winy oskarżonego, czy w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności w stopniu oczekiwanym przez obrońcę (czy oskarżonego).

Oskarżony nie zaprzestał swoich działań i poprzez zadawanie kolejnych ciosów i dalsze wskazane w opisie czynu mu przypisanego czynności, doprowadził działając przy tym z zamiarem ewentualnym pozbawienia

pokrzywdzonego
życia.

Dlatego nie sposób
podzielić stanowiska
obrońcy
oskarżonego by
orzeczona wobec
oskarżonego za
przypisane mu
przestępstwo kara
pozbawienia
wolności była karą
rażąco
niewspółmiernie
surową. A tylko takie
jej ukształtowanie
uprawniałoby Sąd
odwoławczy do
ingerencji w jej
wymiar. O rażącej
niewspółmierności
kary, jak wskazał
Sąd Najwyższy w
wyroku z dnia 12
października 2023
roku w sprawie II
K 344/22, można
twierdzić wówczas,
gdy zasady związane
z wymiarem kary
- analizowane w
kontekście
okoliczności sprawy
- zostały naruszone
w stopniu
jaskrawym,
obiektywnie
niezrozumiałym,
zupełnie nie
dającym się
pogodzić z
zasadniczymi
funkcjami kary.
Taka sytuacja w
przedmiotowej
sprawie nie
występuje. Sąd I
instancji wymierzył
karę odpowiadającą

<p>tak stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jak i stopniowi winy oskarżonego, dostrzegając należycie wszystkie okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące w sposób nakazany treścią art. 53 k.k.. Również właściwości osobiste oskarżonego zostały należycie uwzględnione w tym jego dotychczasowa niekaralność.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 8 lat pozbawienia wolności względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia i złagodzenie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności z przyczyn wskazanych w pkt 3.1. Kara orzeczona względem</p>		

<p>oskarżonego jest karą należycie wyważoną. Ta wskazana przez obrońcę byłaby karą rażąco niewspółmiernie łagodną i niewątpliwie nie mogła by spełnić celów kary. Brak było też podstaw do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Zarzuty apelacji prokuratora wywiezionej na niekorzyść oskarżonego, rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary, polegającą na orzeczeniu kary 10 lat pozbawienia wolności podczas gdy całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych, a w szczególności stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu, a także względ na wychowawczy cel kary oraz jej społeczne oddziaływanie przemawiają za wymierzeniem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	oskarżonemu kary znacznie surowszej		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Odnosząc się do apelacji prokuratora należy stwierdzić, że i ona jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Prokurator nie kwestionując ustaleń Sądu z żadnym zakresie, wskazuje, że pomimo uwzględnienia przez Sąd wszystkich okoliczności kara orzeczona wobec oskarżonego jest karą łagodnie niewspółmiernie łagodną, bo Sąd części okoliczności nie uwzględnił w sposób właściwy. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Skarżący nie dostrzega, że pomimo obszernego uzasadnienia mającego wskazywać na ową rażącą niewspółmierność w znaczeniu jej łagodności w istocie nie wykazał by wymiar kary pozbawienia wolności za przypisane</p>			

oskarżonemu przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. został ukształtowany w sposób nieprawidłowy. Przywołując okoliczności zaistniałe po popełnieniu przestępstwa, których uprzednio nie dostrzegł dokonując oceny prawnej zachowania oskarżonego i wnosząc oskarżenie, obecnie nadaje tym zachowaniom (podjętym po zabójstwie) rangę mającą niedostatki postępowania prokuratorskiego zniwelować.

Tymczasem Sąd I instancji nie tylko prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności czynu w tym i sposób zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu będącego przedmiotem osądu, ale i te okoliczności jakie winny mieć wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego, by była ona współmierna tak do stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynu, kierując się przy tym treścią art.53 k.k. i nadając

tym okolicznością właściwą wagę by spełniła cele kary. Kara 10 lat pozbawienia wolności jest zaś w stanie spełnić tak cele wychowawcze jak i ogólnoprewencyjne wobec oskarżonego, który choć nie prowadził akceptowalnego społecznie trybu życia (nadużywał alkoholu), to jednak nie popełniał przestępstw i prowadził dość ustabilizowany tryb życia.

Wbrew stanowisku zawartemu w apelacji stopień winy oskarżonego został uwzględniony w sposób należyty, podobnie jak i stopień społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego. Sąd I instancji dostrzegł to, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego, a skarżący tego ustalenia nie zakwestionował. Rodzaj zamiaru ma zaś istotne znaczenie przy wymiarze kary za zabójstwo.

Oskarżony nie był do pokrzywdzonego

negatywnie nastawiony. Od dłuższego zamieszkiwał wraz z pokrzywdzonym. Zaatakował go na skutek zaistnienia sytuacji konfliktowej (istotnie z błahego powodu) w czasie której pokrzywdzony użył również wobec oskarżonego przemocy. Nawet jeśli przyczyna konfliktu, z obiektywnego punktu widzenia była błaha, to tak dla pokrzywdzonego, jak i oskarżonego będącymi osobami nadużywającymi alkoholu okazała się ważka. Prawdą jest, że oskarżony zadawał ciosy nie szczędząc swoich sił i energii pomimo tego, że po upadku pokrzywdzony nie wykazywał już wobec niego agresji. Ta okoliczność została jednak przez Sąd należycie dostrzeżona i wyważona. To, że stopień winy w istocie był znaczny nie zmienia faktu, że oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się działając w zamiarze ewentualnym. Postać zamiaru, w przypadku gdy

dotyczy czynu
pozbawiającego
życia drugiego
człowieka ma zawsze
pierwszorzędne
znaczenie w procesie
wymiaru kary. Nie
sposób bowiem
uznać, że
oskarżonego
należało
potraktować tak
jak sprawcę, który
działa w zamiarze
bezpośrednim tzn.
chce dokonać
zabójstwa i swój
zamiar bezpośredni
realizuje. W sytuacji
gdy prokurator nie
kwestionuje
prawidłowości
ustalenia przez Sąd,
że oskarżony
przewidywał
możliwość
popelnienia czynu
zabronionego i na
to się godził. Zamiar
ewentualny zawsze
wskazuje na niższy
stopień winy, a to
z kolei choć nie
wyklucza możliwości
orzeczenia kary 15
lat pozbawienia
wolności, czy kary
surowszej np. w
przypadku
kumulacji
okoliczności
jednoznacznie
obciążających, to
jednak waga tych
okoliczności też
musi być najwyższej
rangi. W
przedmiotowej
sprawie choć
występują

okoliczności obciążające to nie świadczą one tak wysokim stopniu społecznej szkodliwości nie mamy do czynienia z takim ich nasileniem, która uzasadniałaby sięganie po karę 15 lat pozbawienia wolności. Nie sposób uznać, że za wymierzeniem oskarżonemu kary 15 lat pozbawienia wolności przemawia szczególny rodzaj działania sprawcy i by przyjęty przez Sąd I instancji stopień społecznej szkodliwości czynu winien zostać oceniony odmiennie. Oskarżony odpowiadając za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i realizując znamiona wskazanego przestępstwa już odpowiada za zbrodnie i co do istoty treść przepisu uwzględnia już to, że oskarżony godzi w dobro w postaci życia ludzkiego, zaś sposób działania oskarżonego zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe należycie zostały uwzględnione przy ocenie stopnia społecznej

szkodliwości tego
czynu. Kara
wymierzona
oskarżonemu jest
karą wyważoną bo
uwzględnia
wszystkie
okoliczności czynu,
ale też nie
pomija okoliczności
ściśle dotyczących
oskarżonego w tym
jego niekaralności,
która to wskazuje,
że nie jest
osobą naruszającą
stale reguły życia
społecznego czy
normy prawne.
Kara wymierzona w
wymiarze
oczekiwanym przez
prokuratora musiała
by pomijać te
okoliczności na jakie
obecnie wskazuje
obrońca
oskarżonego, który
z kolei nie
dostrzega, że są one
już uwzględnione
również w stopniu
dostatecznym. Sąd
Okręgowy w sposób
prawidłowy wszelkie
istniejące na gruncie
niniejszej sprawy
okoliczności
należycie wyważył,
a skarżący nie
wykazał by kara
w wymiarze 10 lat
była karą **rażąco**
niewspółmiernie
łagodną, a tylko
taką karę władny
by był zmienić
Sąd odwoławczy.
Zgodnie z
utrwalonym już

w tym zakresie orzecznictwem o rażącej niewspółmierności kary można zasadnie twierdzić, gdy zasady związane z wymiarem kary – analizowane w kontekście okoliczności sprawy – zostały naruszone w stopniu jaskrawym, obiektywnie niezrozumiałym, zupełnie nie dającym się pogodzić z zasadniczymi funkcjami kary (zob. wyrok SN z dnia 11 kwietnia 2022 roku, sygn. akt II K 33/21, wyrok SN z dnia 12 października 2023 roku).

W konsekwencji przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru

kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Taka sytuacja na gruncie niniejszej sprawy, jak powyżej wskazano nie występuje. Sąd Okręgowy dostatecznie uwzględnił tak stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy oskarżonego i zasadnie uznał, że kara 10 lat pozbawienia wolności będzie właściwą reakcją na przestępcze zachowanie oskarżonego, zdolną do wdrożenia oskarżonego do poszanowania norm prawnych.

Tak ukształtowana kara spełnia też cele wychowawcze, jak i cele prewencji indywidualnej i społecznego oddziaływania. Nie sposób uznać by orzeczona kara 10 lat pozbawienia wolności nie uwzględniała obu celów we właściwym zakresie.

Niewątpliwie oskarżony nie jawi się jako osoba tak zdemoralizowana by koniecznym było sięgnięcie wobec niego po karę

15 lat pozbawienia wolności.			
Wniosek			
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 15 lat pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzut jest niezasadny z przyczyn wskazanych w pkt 3.2. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności uwzględniając wszystkie okoliczności mające znaczenie dla jej wymiaru i to w stopniu należyтым.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymano w mocy całości, tak co do sprawstwa i winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej, jak i orzeczenia o karze i pozostałych rozstrzygnięć w nim zawartych.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec niepodzielenia zarzutów zawartych w apelacjach tak prokuratora, jak i obrońcy oskarżonego w zakresie wskazanym powyżej, wyrok utrzymano w mocy w całości.	
1.8. Zmiana wyroku sądu	

pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
.			
Zwiężle o powodach zmiany			
.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Pkt III	Na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego R. J., Sąd zasądził kwotę 738 złotych (w tym podatek VAT) tytułem udzielonej przez niego oskarżonemu pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym, mając na względzie treść art. 29 ust 1 ustawy z dnia		

	26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze oraz § 17 ust 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt IV	Sąd zwolnił oskarżonego o od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		
SSA Małgorzata Jankowska SSA Dorota Mazurek SSA Maciej Żelazowski		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o karze	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o karze
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana